

Nagyvárad, 1882. november 19. –Debrecen, 1953. március 13.

Apja vándorló asztalossegéd volt Erdélyben, majd vasúti munkás Nagyváradon. Reálgymnázium első osztályát végezte el, majd címfestőnek, szobafestő és mázolónak tanult. Külföldi vándorútra ment, húszévesen itthon behívták katonának. Ott bekapcsolódott az antimilitarista mozgalomba, ezért 1904-ben kétéves börtönbüntetést kapott. Kiszabadulva a börtönből 1905-ben Nagyváradon lett a Magyarországi Szociáldemokrata Párt tagja. Antimilitarista nézeteit a budapesti Társadalmi Forradalom című lapban fejtette ki. Közben német és francia nyelvtudást szerzett. Publicisztikai és agitációs tevékenységével jelentősen hozzájárult a parasztmozgalom kiterjedéséhez. Változatlanul anarchistának és szindikalistának vallotta magát. 1913-ban, a háborús készülődés közepette antimilitarista agitációt folytatott, ezért pénz- és ismételt fogházbüntetést kapott érte. Teljesen nem töltötte ki a büntetését, mert 1914-ben behívták, és a frontra vezényelték. Megszökött, és illegalitásban folytatta háborúellenes küzdelmét. Két év után elfogták, a bíróság másfél évi börtönre ítélte, de a büntetés letöltésétől a leszereléséig eltekintettek. Kolozsváron a tábori könyvkereskedésbe osztották be. 1918 januárjában újra letartóztatták, a Galilei Kör ellen indított per ötödrendű vádlottja volt. Felmentették ugyan, de nem engedték szabadon, az őszirózsás forradalom szabadította ki. 1918. november elejétől a Nemzeti Tanács megbízásából Bihar és Kolozs vármegyékben tevékenykedett. 1918. november 24-én részt vett a KMP alakuló ülésén. Visszatért Erdélybe, képviselője volt a Központi Munkástanácsnak, és szervezte a KMP-t. 1919. februárjában hetilapot is indított Nagyvárad Vörös Újság címmel. A Tanácsköztársaság győzelmét ő hirdette ki Nagyváradon, a városi hármasság direktórium tagja, a forradalmi törvényszék vádbiztosává lett. Az intervenció ellen fegyvert fogott, belépett a Bihar Vörös Ezredbe. Június 6-án a jászladányi ezredgyűlésen megválasztották az országos pártkongresszus és a Tanácsok Országos Gyűlésének küldöttévé. A kommün bukása után a debreceni törvényszék háromévi börtönre ítélte. Kiszabadulása után a városban telepedett le. Szegénységben élt, hol önálló kisiparosként, hol alkalmazottként dolgozott. Tagja volt az MSZDP helyi szervezetének és a debreceni ipartestület festőszakosztályának. 1923-tól a Magyarországi Festőmunkások Szövetsége helyi csoportja elnökévé választották. 1925-ben részt vett a Magyarországi Szocialista Munkáspárt helyi szervezésében. Baloldali gondolkodása, magatartása miatt gyakran került összeütközésbe az MSZDP helyi vezetőségével. Más baloldaliakkal együtt Mi Utunk címmel folyóiratot is indított 1933 márciusában. A hatodik szám megjelenése után az ügyészség eljárást indított a szerkesztőség ellen, a per hosszan elhúzódott, a végső jogerős ítéletre 1940 februárjában került sor; hat havi fogházat kapott, de addig is volt már előzetes letartóztatásban, s erősen korlátozták mozgásszabadságában. 1944. október 19. – Debrecen felszabadítása után három nappal hozzálatott a kommunista párt helyi megszervezéséhez. Az október 25-én tartott vezetőségválasztáson ő lett a szervezőtitkár. A pártok közötti együttműködés híve volt. Pártja őt delegálta az 1944. december 5-én megalakult nemzeti bizottságba. Szintén az MKP jelölte az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe, melynek egyik debreceni képviselője lett. 1945 első két hónapjában több fontos bizottságba beválasztották, így tagja lett az MKP öttagú aktívájának, Nemzeti Segélyakció Bizottságnak, a debreceni törvényhatósági bizottságnak és a Városi Közjóléti Szövetkezet igazgatóságának. A törvényhatósági bizottság

márciusban polgármester-helyettesnek választotta; a háború dúlta város két legfontosabb és legnehezebb feladata, a közellátás és a köztisztaság ügye tartozott hozzá. 1946 őszén úgy érezte, hogy kora, megromlott egészsége miatt nem tud megfelelni az egyre fokozódó követelményeknek, ezért nyugdíjazását kérte.